Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 69 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 11-го КВІТНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK SATURDAY, APRIL 11, 1981 No. 69 VOL LXXXVIII

Відбулася демонстрація ТУСМ на захист Юрка Шухевича

Учасники демонстрації поблизу будівлі Об'єднаних Націй.

Ню Йорк, Н.Й. — Обоє Караванських, Святослава і д-р Ніна Строката, і конгресмен з Ню Йорку, республіканець Білл Грін взяли участь у пресовій конференції у Українському Інституті Америки в п'ятницю, 27-го березня, яку зорганізувало Товариство Української Студіюючої Молоді ім. Миколи Міхновського, з метою спопуляризувати справу Юрія Шухевича.

Пресова конференція відбулася якраз напередодні 48-их уродин сина генерала Тараса Чупринки - Романа Шухевича, і була поруч протестної демонстрації в суботу, 28-го березня, кульмінаційним пунктом Тижня оборони Ю.Шухевича, що розпочався в понеділок, 23-го березня.

На конференції були присутні кореспонденти з Ройтерс, Радіо Вільна Европа й Радіо „Свобода", КІОДО — служби новин Японії, з „Шляху Перемоги" з Німеччини, та кілька польсько-американських й українських представників преси.

Організатори приготували для учасників об'ємисті теки з матеріялами про переслідування Шухевича: брошуру про батька й сина Шухевичів, звернення Караванського, брошуру „Відлига", в якій зібрано вісім біографій українських правозахисників, теперішніх і колишніх в'язнів сумління.

Перед великим портретом Юрія Шухевича Борис Потапенко, модератор і перекладач панелю, сказав кілька слів про Шухевича, його 30-річний тяжкий шлях ув'язнення, що для західньої людини здається неймовірним — син караний довгі десятиліття абсурдним совєтським законом тому, що його батько Роман Шухевич був Головним командиром Української повстанської Армії.

В короткому вступі конгресмен Б.Ґрін сказав про

(Закінчення на стор. 3)

До Арґентини прибула американська військова місія

Буенос Айрес, Арґентина. — Після перебування генерала Роберта Едуарда Віоля, теперішнього президента Арґентини у Вашінґтоні та групи арґентинських високих старшин Арґентину відвідали різні американські військові місії, а остання під керівництвом шефа штабу американської армії генерала Едварда Меєра зупиниться там декілька днів.

Речник арґентинської армії повідомив, що американські військові місії, а зокрема остання під проводом генерала Меєра має завданням: „Підготовити політичну, військову та в інших ділянках співпрацю цих двох країн". Генерал Меєр не зложив ніякої заяви після свого прибуття, але на прийнятті в його честь він заявив: „Як розвинені й суверенні країни наші обидві держави найбільш зацікавлені втриманням та захистом миру й стабільности."

Після місії генерала Меєра мають прибути до Арґентини інші військові, а серед них в першу чергу воєнноморські делегації, які обговорять питання взаємної участи у морських маневрах, справи оборони континенту та проблеми проникання чужих підривних впливів у ці простори.

Пожвавлення співпраці між ЗСА і Арґентиною стало уможливлене після приходу нового Уряду в Америці й зміни його політики стосовно оборони людських прав. Уряд президента Реґена не менше рішуче захищає людські права, як його попередник Уряд президента Джіммі Картера, але робить це іншими більш гнучкими засобами, узгляднюючи кожночасні потреби даної країни. Наприклад останньо переведено в Арґентині арешти невеликої групи Центру леґальних і соціяльних студій. Американський амбасадор в Буенос Айресі не складав з того приводу ніякої публічної заяви, але відвідав деяких міністрів і звернув увагу на небажані наслідки такого арешту. Так само Вашінґтон не виступив в тій справі публічно, ані не видав ніякого комунікату. Після інтервенції амбасадора ЗСА Геррі Шлѳдмена арештованих звільнено так само без будь-якого розголосу.

У Туреччині починається серія політичних процесів

Анкара, Туреччина. — Турецькі урядові чинники повідомили, що 14-го квітня починається перший великий процес проти курдських самостійників. Після того намічено цілу серію інших. У першому процесі на лаві підсудних засяде 447 осіб, з того прокуратура вимагає для 97-ох кари смерти.

Боротьба понад десяти мільйонів курдів, національна територія яких поділена між Туреччиною, Іраком та Іраном — в Совєтському Союзі вони живуть також, але тільки незначне число — прибирає загострені форми. Національно-визвольна течія, яка обхопила увесь світ, не оминула також і курдів. Вже від довгих десятиліть вони домагаються своїх прав у різних державах, але довелося їм жити під такими режимами, які масовим терором і нищенням людей реаґують на такі вимоги, і через те їхні дотеперішні змагання ні до чого не довели, хоч коштували їм дорого. Тепер вони знову повстають.

У Туреччині живе коло п'яти мільйонів курдів, які не мають ніяких національних прав, а навіть заборонено їм називати себе курдами, або говорити курдською мовою у публічних місцях. Військовий режим, який перебрав владу у вересні минулого року, вирішив і ту проблему розв'язати радикально.

В Празі засудили польську профспілку

Прага, Чехо-Словаччина. — Чехо-словацькі і совєтські офіційні чинники, виступаючи на 16-му з'їзді чехо-словацької Комуністичної партії, засудили поступування польської вільної профспілки „Солідарносьць" і назвали її „контрреволюційною" і „антисоціялістичною" організацією.

Голова офіційної урядової чехо-словацької профспілки, контрольованої компартією, порівняв, орієнтуючись на слова лідера чехо-словацьких комуністів Ґустава Гусака, польську ситуацію в Чехо-Словаччині з 1968 року, коли то совєтські танки здушили так звану „празьку весну" і привернули тверду диктатуру комуністів.

Подібне становище, з обвинуваченням польських профспілкових діячів, зайняла совєтська делеґація і сам Леонід І. Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, який ненадійно для всіх прибув до Праги. Він виступав вже два рази на з'їзді і кожного разу прямо, або посередньо заторкував польську проблему.

У деяких моментах здавалося, що Брежнєв відпружував ситуацію заявляючи, що польські комуністи є здібні дати собі раду самі і навести лад у своїй країні. Але це тільки здавалося, — як кажуть політичні спостерігачі, — бо він при найближчій нагоді знову повертався до теми Польщі, а совєтська преса систематично продовжує атакувати вільну профспілку.

„Літературная Ґазєта" обвинуватила провідників вільної профспілки, що вони користуються підтримкою „реакційних західних кіл", включно з допомогою колишніх німецьких нацистів, а також Американською Розвідчою Службою, яка передає, мовляв, їхні інформації радіостанції „Вільна Европа" для передання до Польщі й інших сателітних країн. Також орган совєтської профспілки „Труд" безпосередньо заатакував польську профспілку, покликаючись на заяви чехо-словацьких комуністів, які навіть не визнають права за вільною профспілкою на репрезентацію польського робітництва. Газета „Труд" називає „Солідарносьць" противником Польської Об'єднаної Робітничої партії (ПОРП), а не профспілкою в повному розумінні цього слова.

У Празі, провідний член чехо-словацької Комуністичної партії Карель Гоффман заявив: „пригадайте собі події з 1968 року в нашій країні, де контрреволюційні сили також намагалися протиставити профспілку проти Комуністичної партії і соціялістичної системи".

Офіційна польська комуністична преса прославляє виступи Брежнєва на празькій нараді, а „Трибуна Люду" каже, що лідер совєтських комуністів дав добру „моральну і політичну підтримку польським комуністам і усім польським патріотам, допомагаючи їм таким способом перетривати трудні часи в нашій країні".

У Вашінґтоні натомість панує цілком інша настанова. Державний департамент заявляє, що Совєтський Союз і його сателіти не перестають атакувати Польщу, не зважаючи на це, що офіційно маневри військ Варшавського Пакту вже закінчились. Речник Державного департаменту Вільям Джей Даєс заявив кореспондентам, що сов'єтські військові з'єднанна все ще перебувають у повній бойовій готовості сконцентровані у великій кількості по обидвох сторонах польського східнього і західнього кордонів. У політичних кругах Вашінґтону все ще гарячо дебатується можливість совєтської військової інтервенції в Польщі, не зважаючи на заяву Брежнєва, яка, на думку політичних аналітиків, нічого не вияснює.

ХВОРІ В'ЯЗНІ ДАЛІ ЗАЗНАЮТЬ РЕПРЕСІЙ

Ню Йорк, Н. Й. (Пресова Служба ЗП УГВР). — З України надходять тривожні вістки про тяжкий стан здоров'я багатьох політв'язнів.

Політичний засланець Зорян Попадюк, народжений 21-го квітня 1953 року, ув'язнений 29-го березня 1973 року на 12 років табору і заслання) перебуває в туберкульозній лікарні за адресою: Магаданская обл., Ягоднинский р-н пос. Дебин, Туббольница, хирургическое отделение.

У жовтні 1980 року йому зробили операцію на легені, після якої він почувався незле, навіть працював у лікарняній майстерні. Останнім часом стан його здоров'я на межі критичного. Мати Попадюка Любомира Іванівна, яку в той час (восени 1980 року) було частково паралізовано в наслідок інсульту, мешкає у Львові на вул. Галана 6, кв. 6а.

Активістка українського правозахисного руху 76-річна Оксана Мешко, яку недавно засуджено на п'ять років заслання, перехворіла в ув'язненні на ексудативний плеврит і тепер почуває себе дуже погано.

Юрій Литвин, хворий на виразку шлунку і кишечника — він мав кілька операцій — перебуває в дуже тяжких табірних умовах без належної медичної допомоги.

Іван Гель, який від 1972 року відбуває своє друге ув'язнення в концтаборі особливого режиму (ВС-389/6), кілька місяців тому робив спробу самоспалення через нестерпні умови, в яких перебувають політв'язні. У нього продовжує всихати рука, він украй виснажений і хворий.

Василь Стус, якого вдруге засуджено 1-го жовтня 1980 року до 15 років неволі, дуже серйозно хворий; під час першого ув'язнення він мав операцію на виразку шлунку, а тепер теж в ув'язненні мав операцію на апендицит. Йому дуже болять скалічені в засланні ноги і руки.

У. Миколи Матусевича, якого кілька місяців тому переведено з концтабору в тюрму, серйозно хворе серце. Від нього довший час немає листів.

Микола Руденко досі перебуває в табірній лікарні (ЖХ-385/3-3). Його мають оперувати з приводу аденоми передміхурової залози. Його дружина Раїса дотепер не має роботи.

Цей список можна було б продовжувати, але й наведеного вище вистачає, щоб ми усвідомили наскільки важлива і конечна для них громадська допомога — через різні міжнародні інституції, а також особиста підтримка кожного з нас.

У світі

НАДІЇ НА ЗБІЛЬШЕННЯ ВИЇЗДНИХ ВІЗ ДЛЯ ЖИДІВ в СССР, які мали жидівські світові чинники, у зв'язку зі збільшенням видавання таких віз у лютому, нагло зазнали великого удару. Коли в лютому совєтські установи видали виїздні візи до Ізраїля 1,850 особам, то вже в березні — тільки 996. Таким чином видавання віз повернено до попереднього числа, тобто менше одної тисячі кожного місяця. Подвійне збільшення віз у лютому мало місце у зв'язку з XXУІ З'їздом КПСС, на який прибуло багато делеґатів-комуністів із різних країн. Після з'їзду вже немає потреби робити пропаґанду й тому число віз зменшено наполовину. Одночасно з тим уряди, які видають візи, як також уряди, які видають потрібні для них підставові документи, дістали доручення загострити видавання усіх потрібних для виїзду паперів. Йдеться, очевидно, тільки про жидів, бо іншим національностям совєтська влада взагалі не дозволяє виїжджати. А жидам почала видавати дозволи на виїзд з огляду на вимоги всіх дипломатичних місій у Москві, тиск міжнародної публічної опінії та багаточисленні великі акції, що їх для підтримки тієї справи організували жидівські організації в світі.

У МЕХІКО МІСТІ, СТОЛИЦІ МЕХІКО, ВІДБУЛИСЯ довгі триденні розмови двох президентів і їхніх найближчих співробітників. Президент Венесуелі Люіс Геррера Кампінс прибув на запрошення президента Мехіко Хозе Льопеза Портільйо. Головним предметом розмов було положення в країнах Середньої Америки. Обидва президенти однозгідно рішили активно включитися в розвиток відносин у тому обширі, щоб виелімінувати „чужосторонні впливи". Під тими чужосторонноми впливами слід розуміти Москву і її сателіта Кубу, які заплянували використати своєрідну порожнечу в цьому обширі й накинути йому свою силу і свою систему. В Нікараґуа їм удалося це, а в Ель Сальвадорі ні. Президент Мехіко заявив, що Мехіко й надалі постачатиме значну допомогу Нікараґуа, щоб втримати її в таборі незалежних від Москви й Куби держав.

В Америці

У ВІДПОВІДЬ НА ПОБАЖАННЯ Білого Дому, щоб з огляду на безпеку віцепрезидента Джорджа Буша і на скріплення його охорони преса не подавала докладного розподілу його виступів і поїздок, дві провідні газети вже дали на це свою згоду, враховуючи мабуть атмосферу, яка витворилась після атентату на президента Роналда Реґена і дальших погроз, які тепер розглядає Федеральне Бюро Інвестиґації (ФБІ) і Секретна служба. Покищо ще не рішено чи це мало б відноситися також до президента Реґена, коли він, може вже навіть на другий тиждень, повернеться до праці в Білому Домі. Леррі Спікс, заступник пресового секретаря Білого Дому заявив, що він буде старатися про таку процедуру для Президента, але потім поправився і сказав, що це покищо відноситься тільки до віцепрезидента Буша. Деякі політичні спостерігачі схвалюють такі старання Білого Дому, бо досі зацікавлені особи знали про кожний рух Президента і Віцепрезидента і ці відомості в пресі використовували злочинні елементи і закордонна, зокрема совєтська розвідка.

НА ЗАПРОШЕННЯ вільної профспілки „Солідарносьць" до Польщі виїде незабаром Баярд Растин, президент інституту ім. Філіппа Рендолфа і один з найбільш активних неґритянських активістів і оборонців громадських прав. З ним разом у подорож вибирається також його помічник Адріян Каратницький. Растин був запрошений виступити перед факультетом і студентами високого педагогічного інституту в Кельцах і цей виступ був затверджений польським урядом. Не зважаючи на те, що Растин є в першу чергу профспілковим діячем і як такого вільна профспілка його запросила з візитою, він, в Польщі виступатиме, як лектор. Покищо не відомо чи дійде до зустрічі між ними і Лехом Валєнсою, головою Крайового комітету вільної профспілки „Солідарносьць".

Брава й овації — виконавцям концерту для придбання фондів на УМ

Ню Йорк, Н. Й. (Л. К.) — Два важливі аспекти спонукали українську громаду Ню Йорку і околиць многолюдно прибути на концерт-бенефіс для придбання фондів для Українського музею (УМ) в Ню Йорку, що відбувся у неділю, 5-го квітня ц. р., в год. 3-ій по полудні, тут у Нюйоркському університеті в Ейснер і Любін авдиторії.

Перший із чинників, що притягнув українську громаду, був виступ високоякісних музично-вокальних професійних сил, виконання яких створило гармонійне високоякісне суцілля. А другий — це щире бажання громади фінансово допомогти своєю участю в концерті Музеєві, який висунувся на чоло однієї із передових установ у ділянці мистецтва, і яка зберігає і збагачує скарбницю української культури, воздвигнувши її на належне їй місце в світі.

Програму концерту відкрив д-р Богдан Цимбалістий — голова Управи УМ. Він пояснив важливе значення Музею, як також в імені Управи висловив подяку артистам, які відгукнувшись з ентузіязмом на запрошення Управи УМ, без ніякої заплати взяли участь в імпрезі.

А відтак почався концерт, у якому артисти своїм зворушливо-незвичайним виконанням передали публіці українську пісню і музику, вкарбувавши її в пам'яті слухачів тривалим акордом. Першу частину програми започаткував своїм співом Андрій Добрянський, відомий бас-баритон, соліст Метрополітальної опери в Ню Йорку. Недавно він поставив оперу „Ноктюрн" Миколи Лисенка в Нюпортському Музичному Фестивалі, як також був відповідальним за серію концертів, присвячених українським композиторам в Українськім Інституті Америки. Знаний він теж із своїх виступів на українських імпрезах. Співакові акомпаньював піяніст Тома Гриньків, відомий із своїх концертів в Европі, Центральній та Східній Америці. Крім своїх виступів із самостійними концертами Т. Гриньків часто грає в ансамблях камерної музики, виступаючи з „Ню Америкен Тріо", „Одюбон Квартет" та „Гіллєр-Люкареллі Гриньків Квартеті". Він теж є любимцем української публіки на різних громадських концертах.

А. Добрянський відспівав такі пісні: „Пастелі" — Ранок — День — Без назви — Ніч, музика Данькевича, слова П. Тичини; колискову народну пісню „Ой ходить сон", обрібка В. Барвінського, нюктюрн — „Місяцю князю", музика В. Барвінського, слова І. Франка; „Пісню пілігрима", музика Ґ. Майбороди, слова А. Міцкевича, переклад А. Малишка та вкінці арію Богдана з опери „Богдан Хмельницький" К. Данькевича при акомпаньяменті Галини Стрілець — скрипка і Т. Гринькова — фортепіяно. Опісля Галина Стрілець —

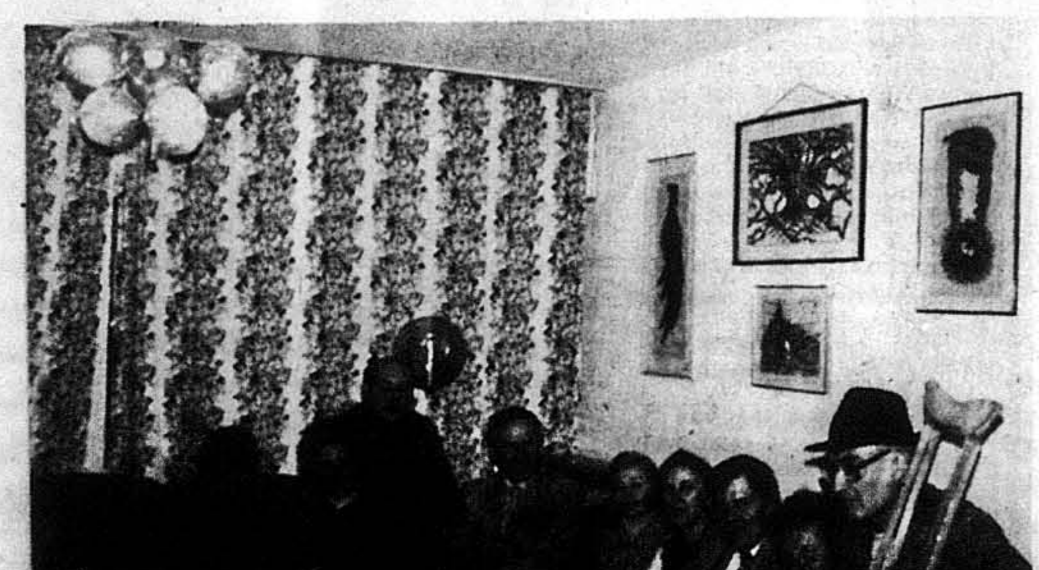
(Закінчення на стор. 4)

ЩЕ ПРО СВЯТКУВАННЯ 70—РІЧЧЯ УСТ „УКРАЇНА"— ЛЬВІВ

Філядельфія, Па.— Діловий Комітет в ЗСА для відзначення 70-річчя існування Українського Спортового Товариства „Україна"— Львів інформує, що спільне засідання комітетів З'єднаних Стейтів Америки і Канади відбудеться в суботу, 11-го квітня ц. р., у Філядельфії. Тому, що надходить ще багато привітів з усіх кінців Америки і Канади, реченець зголошень продовжено до 15-го квітня. подробиці про святкування, які, як відомо, відбудуться 20 і 21-го червня ц. р., вкоротці будуть подані до відома в українській пресі.

НАВ'ЯЗУЮТЬ ДОБРОСУСІДСЬКІ ВІДНОСИНИ З ЖИДІВСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

Джерзі Сиҭі, Н. Дж. — У березні цього року, як про це вже повідомлялося у „Свободі", на запрошення ізраїльського уряду відбулася восьмиденна подорож до Ізраїля, зорганізована і фінансована міністерством закордонних справ цієї країни, у співпраці з Жидівсько-Американським Комітетом. З-посеред інших етнічних груп й американських діячів, до участи у цій подорожі запрошено і українців: заступника головного предсідника Українського Народного Союзу д-ра Мирона Куропася та відомих українських діячів із Чікаго — д-ра Юліяна Куляса і Любу Маркевич.

Під час зустрічі у помешканні І. Клайнера (зліва): Езідор Ґолденберґ, Алла Ліхт, Ізраель Клайнер, д-р Юліян Куляс, Жозефіна Ойхман, Люба Маркевич, д-р Мирон Куропась, Яків Сусленський, Віктор Каґан. На стіні праворуч видно дереворити Якова Гніздовського.

Після відвідин установ і підприємств у різних місцевостях та зустрічів з урядовими особами Ізраїля українські учасники цієї подорожі зустрілися та перевели інтерв'ю із відомими ізраїльтянами, недавно прибулими зі Совєтського Союзу, а зокрема з України, які беруть участь або співпрацюють з тими колами, що розбудовують українсько-жидівську співпрацю: Ізраїль Клайнер, Яків Сусленський, Віктор Каґан, Езідор Ґольденберґ, Жозефіна Ойхман, Алла Ліхт.

Зустріч відкрив д-р М. Куропась, який підкреслив вагомість цього офіційного запрошення урядом представників різних етнічних груп. Він попрохав учасників цієї зустрічі розповісти про заснування і цілі Жидівсько-Українського товариства, пляни його на майбутнє, а також висловити думки та побажання щодо допомоги Т-ву з боку жидів й українців в Америці і Канаді.

Д-р Юліян Куляс, перед початком відповідей, ствердив корисність створення Товариства українсько-жидівських зв'язків і висловив надію, що існування такого Товариства в Ізраїлі інспіруватиме створення подібних йому в Америці і Канаді. Він запевнив, що українці робитимуть і надалі старання, щоб нав'язати добросусідські відношення з жидівськими організаціями в Америці і Канаді та стаpатимуться забезпечитися їхньою допомогою та скоординувати із з цим Товариством. Д-р Куляс вважає, що недоцільно повертатися в минуле, бо, якщо ми прагнемо до миру у світі, то мусимо дбати про майбутнє. Так, певні речі треба переглянути, віднайти, але не для дальшого загострення відношень, нові покоління жидівського, або українського народу за прогріхи, що сталися по вині і одного і другого народу в минулому, не мають відповідати.

Українці докладуть всіх зусиль, щоб сприяти зустрічам і обмінові поглядів, інформацій, друкованих матеріялів. Вкінці він особливо похвально висловився про заходи і старання Товариства, щоб віднайти всі докази і включити ім'я Митрополита Андрея Шептицького у ряди тих, хто допоміг рятувати жидів.

Відповіді на запитання, думки та погляди членів Товариства накручено на магнітофонну стрічку, і ми залишаємо їх так, як вони були висловлені.

Відповідав першим (по-українському) Ізраїль Клайнер.

І. Клайнер: Як я уявляю собі завдання нашої організації (може, це не зовсім відповідає тому, що думають про це українці). Я бачу з практики, що у взаєминах між нашими народами є дуже багато упередження з обох боків. Велика частина єврейського народу упереджена проти українців, вважаючи, що всі українці —

(Продовження на ст. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Noblesse oblige

Ця стара французька приказка означає у переносному значенні, що почесть зобов'язує, тобто, будь-яке відзначення, досягнення, вирізнення, найменування чи вибір на високе становище пов'язані з певною поведінкою, певними прероґативами, але й з певними зобов'язаннями.

Логічно напрошується ця приказка, коли читати ,,Другий заклик до єдности'' проф. д-ра Лева Добрянського (копію англійського тексту редакція ,,Свободи'' одержала 6-го березня 1981 року, а щоденник ,,Америка'' з того самого дня помістив його вже в перекладі на українську мову) і взагалі його настанову під час і після XIII Конґресу Українців Америки. Бо власне д-рові Добрянському віддала українська громада понад 30 років тому своєрідний мандат як голові ,,організації організацій'', завдання якої координувати і репрезентувати українське зорганізоване життя у ЗСА.

Коли перший заклик проф. Добрянського під час Конґресу був дуже спізнений і ,,компромісовий'' в користь дворічної каденції представника ООЧСУ на пості екзекутивного віцепрезидента, то другий є досить елементарною лекцією із ділянки суспільних наук третього року середньої школи про американську демократичну систему. Уважаємо, що нашій громаді за понад сто років поселення у ЗСА належиться дещо більш заавансований еляборат чи аналіза теперішньої ситуації, хоч би тому, що громада пригадує добре промови професора з попередніх конґресів про те, що ,,Ми знаємо, де ми, і ми знаємо, куди йдемо''. Це також зобов'язує проф. Добрянського, беручи до уваги власне те, куди ми зайшли.

Поучення проф. Добрянського і паралелі до американської демократичної системи виборів, правління більшости, роля меншости — заледве чи можна примінити до природи і структури Українського Конґресового Комітету Америки, бо, як сам д-р Добрянський стверджує у своєму ,,Другому заклику'', УККА — це унікальна установа і заледве чи існує у ЗСА подібна їй інша. Якщо можна примінити до неї будь-які принципи чи процедури американської політичної системи, то хіба принцип федералізму, і то тільки у відношенні до Сенату ЗСА, у якому кожний стейт репрезентований паритетно двома сенаторами, не зважаючи на територіяльну величину даного стейту чи кількість його населення.

Примінюючи цю аналогію, можна б вказати на справді гідну подиву ролю американських сенаторів, які у своїх особах поєднують не тільки інтереси місцевого порядку, але й рішають про справи крайового, а то й ґльобального маштабу, частогусто зовсім не по партійній лінії. Бажалося б бачити таке явище й у нашому громадському житті, і то не тільки у формі УККА.

Незрозумілими, а то й образливими для всіх представників і активістів громадського життя є вислови д-ра Добрянського у ,,Другому заклику'' про ,,особисті амбіції'', ,,перебільшену організаційну гордість'', ,,обмежене зрозуміння цілей'', ,,відосередні внутрішні сили вимушеного чи автономного характеру''. На нашу думку, не з ,,особистих амбіцій'', ,,перебільшеної організаційної гордости'' чи будь-яких інших мотивів сотні українських громадян-активістів присвячували і присвячують багато часу й енерґії — а то й власні гроші — праці на громадському відтинку, у своїх власних організаціях і в системі УККА від місцевого до крайового рівнів. Їм приписувати мотиви іншого порядку — неетично, несправедливо і незаслужено, зокрема зі становища д-ра Добрянського, яке уважаємо ,зобов'язує.

В цю саму площину можна поставити й заложення д-ра Добрянського про ,,більшість'' і ,,меншість'' в УККА. Якщо ,,більшість'' і ,,меншість'' заіснували на XIII Конґресі, — бо перед тим їх не було, — то тільки в наслідок примінення силового моменту і того, що ми вже раз назвали ,,надуживанням сили''. Підтвердження такого стану в УККА проф. Добрянським не допоможе розв'язати існуючий конфлікт, як і не допоможуть ,,заклики до єдности'' і поучування. У цій ситуації конечні заходи, конкретні і специфічні, від особи, якій громада дала мандат пошани і довір'я понад три десятки років тому.

Як сказано — noblesse oblige.

ПРОДОВЖЕННЯ ПРОГРАМИ ДЛЯ БЕЗРОБІТНИХ, з якої в минулому році користало приблизно два мільйони безробітних робітників і яка коштувала федеральну касу 1,8 більйона долярів, мабуть, перестане існувати, якщо економічний плян президента Роналда Реґена буде повністю прийнятий в Палаті Репрезентантів. Проти скорочення цієї й інших соціяльних програм виступають демократичні конґресмени, які твердять, що бюджетні обмеження й так не принесуть полегші для економії, бо заощаджені гроші будуть передані на озброєння, але натомість велика частина американців терпітиме від цього.

Іван Головінський

КОНСОЛІДАЦІЯ ЧИ КОНФРОНТАЦІЯ?

Суматоха, що зчинилася довкола XIII Конґресу Українців Америки могла б видаватися для об'єктивного спостерігача навіть комічною, якщо б вона, на жаль не прибирала все більше трагічних наслідків. В українській громаді на поселенні проминули ,,календарні'' суперечки, які до болю розсварили не одну родину, поволі наладналися ,,патріярхальні'' непорозуміння і на суспільно-політичному обрії виникнула нова боротьба ,,на життя і смерть'' — XIII Конґрес. Забувши за нашу приповідку — ,,Де два б'ються, третій користає'', український самостійницький фронт, бо за такий нас усіх уважає Москва, воює між собою так завзято і голосно, методами, якими не раз воювали за ,,старих добрих часів'' у ,,таборових республіках''.

У своїй короткій статті не думаю аналізувати, хто має слушність, а хто її не має. На тему XIII Конґресу вже стільки було написано, що нове намагання ,,критичної аналізи'' ще тільки дальше може закаламутити і так уже каламутну атмосферу. Постараюся звернути тільки коротку увагу на ці психологічні моменти, які підсилювали непорозуміння так з боку речників організацій Визвольного Фронту, як із боку так званої опозиції. Тими моментами на мою думку є: перечулене почуття політичної відповідальности, брак взаємного довір'я, брак тактовної поведінки, неперебірчивість в арґументації, яка дуже часто доходить до абсурдних заключень. Як українець, який є довголітнім платником Національного Датку, членом ,,Провидіння'', передплатником ,,Свободи'' і ,,Америки'', і т.д., уважаю себе компетентним висловити кілька завваг.

У першу чергу українська спільнота терпить на перечулене почуття політичної відповідальности. Українським провідним діячам здається, що якщо вони не будуть складати заяв і писати закликів, яких мало-хто читає, то майбутність України буде запечатана. В нас панує своєрідна гегемонія і ми часто робимо ,,з мухи вола'', сказавши словами народної приповідки. Ми від усіх вимагаємо однакової політичної вироблености, і коли хтось помиляється ми скоро приписуємо такій людині злу волю.

Пишучи про рішення наших військових товариств у Філядельфії не брати участи в Конґресі, д-р Богдан Дзерович у статті ,,Криза на терені УККА'', пише: ,,Але як у ту групу потрапили наші військові організації, Братство УСС-ів, ОбВУА... не розумію''. Справа проста, УСС-и і ОбВУА не старалися потрапити до якоїсь групи, вони чулися ображені, що їх представник не був у Номінаційній комісії. Здається що Визвольний Фронт не був би на тому потерпів, якщо б у Номінаційній комісії були члени УУС-ів чи ОбВУА.

Можна рівнож припускати, що національно-визвольна політика на тому не потерпіла б, якщо б в УККА була задержана ротаційна система. Чи дійсно можна припускати, що навіть серед так званої опозиції є люди які не вірять у самостійницько-визвольні ідеї? Що не хотіли б бачити Україну самостійну, без московських впливів, соборну без комуністичного устрою?

Не думаю брак довір'я зараховувати на карб організаторів Конґресу. Це просто симптом нашої вдачі. Нам здається, що якщо ми самі чогось не зробимо, то ніхто за нас цього краще не зуміє зробити. Ми мало маємо до себе довір'я як українці до українців. З одного боку, члени опозиції, правдоподібно, думали що вони, єдині зможуть запевнити демократичний правопорядок у нашій громаді. З другого — Визвольний Фронт, правдоподібно уважає себе єдино покликаним зберігати українську громаду від русофільських і радянофільських впливів. Часто у нас доходять до такого абсурду, що ту саму особу одні уважають за ,,бандерівського симпатика'', а інші за людину із нахилом до радянофільства.

Можна дійсно сумніватися чи серед українського зорганізованого суспільства в ЗСА є багато ,,радянофілів''. Ми часто забуваємо, що на понад 1,300,000 громадян українського походження у ЗСА тільки 275,000 подали українську мову за свою матірну, а ще менший відсоток належить до українських суспільно-громадських товариств і установ.

Переважаюча більшість українців напевно не вірить у ,,концепції'' Григоренка ані не підпаде під впливи марксизму. Для нас основною загрозою є русифікація і лінґвіцид в Україні та збайдужіння і небезпека денаціоналізації нашої молоді в діяспорі.

Щоб воювати з нашими противниками ми дуже часто пишемо про речі довірочні, або неперевірені поголоски. Ми вважаємо це за прикмету демократичної свободи слова. Одначе така засада не завжди себе оправдує. Ніхто, наприклад, не може посуджувати ,,Ню Йорк Таймс'', що це не демократична газета. Одначе, ,,Ню Йорк Таймс'' не друкує усіх вісток і пліток, які появляються, наприклад, у ,,Вілледж Войс''. Часто з метою ,,розгромити'' противника дехто уживає арґументів, які є дослівно абсурдом. Тут приходить на думку стаття Юрія Підлісецького, (не відомо чи це дійсне прізвище чи псевдо), яка появилася в ,,Національній Трибуні'', під наголовком: ,,За правильну політику''. Тут слід зазначити, що багато статтей у цьому виданні ,,Національної Трибуни'' написані в інформативному, поважному тоні. Цього, одначе, не можна сказати про статтю Підлісецького. Шановний автор хоче, щоб ми повірили, що ,,двійкарі і плавюківці'' — це ,,антинаціональна ліволіберальна мафія''. Цікаво чи до тієї ,,ліволіберальної мафії'' зараховує Підлісецький також о. професора Івана Гриньоха? Дальше у тій самій статті сказано ,,Свобода'' стала органом лівизни, григоренківщини, каяття перед поляками за злочини москалів у Катині''..., — дійсно папір все видержить.

Не думаю у цій статті боронити ,,Свободи'', бо кожний хто читав цей часопис на протязі минулих років знає, що ,,Свобода'' завжди заступала соборницькі і державницькі змагання українського народу на землях України. Чи Підлісецький дійсно думає, що образливим, наклепницьким тоном можна когось переконати, чи спонукати до співпраці? Здається, що в його інтерпретації єдино свідомими українцями є ті, хто поділяє його погляд. Коли вже одні націоналісти називають інших ,,ліволіберальною мафією'', то це починає звучати досить сумно.

Українській громаді потрібно консолідації, а не конфронтації. Можна сподіватися, що ще незапізно поставити кроки в напрямі консолідації, але до цього треба трохи доброї волі, взаємного вирозуміння і звичайної приличної поведінки. Таку атмосферу могли б створити українські впливові часописи та відповідальні суспільно-громадські чинники.

З НАШИХ БУДНІВ

Згадують ,,небіжку''

Якби не вельмицінна, надрукована в ,,Свободі'' стаття шановного сеньйора екзильних журналістів, д-ра Панаса Феденка, п.з. ,,Згадують колишню Австрію'', не було б кому нам, колишнім ,,австріякам'' пригадати, що в минулому, 1980 році відбулися аж три важливі ювілеї, а то: 200-літні роковини смерти цісаревої Марії Тереси, 200-ліття вступлення на австрійський престол її сина, цісаря Йосифа II, і 150-ліття з дня народження цісаря Франц-Йосифа II, або ,,Найяснішого Тата'', як його колись величали так звані ,,Тирольці Сходу'', в нашій рідній ,,Галилеї''...

Як один з молодших ,,австріяків'', підписаний не мав чести ані приємности оглядати двох перших монархів із династії Габсбурґів, натомість портрет цісаря Франц-Йосифа II-го запам'ятався мені ще з раннього дитинства, поскільки він, той портрет, довгі роки красувався в моїй рідній ,,старій хаті'', між образами святих, а висів, — пригадую собі, як нині, — зараз таки в сусідстві святого отця Миколая, і тим трохи відрізнявся від Чудотворця, що наш цісарунь, крім бороди, носив ще й історичні бакенбарди і дуже красні медалі на грудях...

І коли, пригадую собі, ми обоє з меншою сестричкою Олею, перед сном, стояли навколішках та й ревно і вголос молилися до всіх ,,бозів'', що довгим віночком обплітали стелю, від одвірка, дооднірка, — до цього святого почоту ми зараховували, очевидячки, також і вищезгаданого ,,Найяснішого Тата''...

Шановний автор статті про ,,Небіжку - Австрію'' пригадав собі, що бувши на міжнародному соціялістичному конґресі у Відні, в 1957-му році, він мав розмову з прем'єр-міністром сучасної Австрійської демократичної республіки, який перед тим відбув подорож до Києва і Львова. У Львові він мав нагоду зустрічатися з українцями старшого віку, теж колишніми ,,австріяками''. На питання, як вони згадують давню Австрію, добром чи лихом, одностайна відповідь була:

— Пане, це був справжній рай!

Допустимо, що достойний прем'єр міністрів не мав нагоди розмовляти з тими ,,тирольцями Сходу'', що в Першу світову війну пережили пекло Талерґофу, нібито за їхнє русофільство... Але не будемо входити в такі ,,райські'' деталі, бо це привело б нас до поставлення рубом питання в справі формальній: ,,Хто перший зачав саджати нашого брата-русина до концентраційних таборів...''

Так, чи так, честь і слава українським соціял-демократичним лідерам, типу пана доктора Панаса Феденка, які з нагоди відзначування історичних дат, знаходять теплі слова пошани і респекту бодай чужим коронованим головам, якщо своїх немає під рукою...

Ікер

Совєтські пропаґандисти денервуються

(О.О.). Київська газета ,,Радянська Україна'' у числі з 22-го березня ц.р. знову надрукувала довшу статтю П. Орленка на тему: ,,У лакейському захваті'', в якій автор пробує ,,доказувати'' українським ,,буржуазним націоналістам'' за кордоном, що вони, живучи ,,по капіталістичних задвірках вірні імперіялістичним наказам і власному холуйському 'кредо' та мріють повернутися на нашу землю, щоб спопелити на ній все, чого ми досягли і що нам дороге''.

А почалось усе від звідомлення ,,бандерівця Крушельницького'', який в характері офіційного кореспондента британської преси недавно перебував в Афганістані, а повернувшись до Лондону, помістив у місцевій британській, а також українській пресі серію інформаційних звідомлень про визвольну боротьбу афганського народу проти комуно-московських окупантів в їхній батьківщині.

При цій нагоді ,,Радянська Україна'' витягнула й інші, пов'язані з антикомуністичною діяльністю українців на поселенні справи, а саме: спільні маніфестації афганців і українців у користь всенародного спротиву Москві в Афганістані, демонстрації молоді у Лейк Плесіді під час зимової Олімпіяди, що їх організували ,,Смолоскип'' і молодь ОУВФ, ,,співпрацю буржуазних націоналістів'' з режимами в Південній Кореї, Чіле, Параґваї та іншими, авдієнції президента УККА проф. д-ра Лева Добрянського в колишніх диктаторів Південного В'єтнаму, інформацію у ,,Свободі'' про участь полк. Кравцева, ,,колишнього командира ескадрону американської мотопіхоти у В'єтнамі'', участь інших американців українського походження, ,,які хизувалися своїми кривавими подвигами у Кореї, В'єтнамі'', наприклад, Дурбака і Винничка, ,,якого згодом американська розвідка посадила у крісло керівника так званого інформаційного бюра УККА у Вашінґтоні, яке спеціялізується на низькопробних антирадянських фальшивках''

(Продовження на ст. 4)

Іван Кедрин

ПРИМАРИ ПЕРЕЖИТИХ СТРАХІТЬ

Між читачами цих рядків, або їх кревними чи приятелями, напевно є такі, яким час від часу сниться, що вони раптом опинилися у місті, що його займають большевики, і страшенно стурбовані, як відтіль видістатися. Дружина одного колишнього дивізійника оповідала в товаристві, як її час від часу будить серед глибокої ночі крик її чоловіка, який усні бачить себе в котлі під Бродами. Недавно американські газети принесли вістку, що один 37-річний ветеран в'єтнамської війни несподівано кинувся на свою дружину, почав душити її правою рукою, а лівою — шукав ручної ґранати, щоб нею розірвати її і себе. Вона кричала і він кричав, сусіди розлучили їх — ніякої ґранати у тому помешканні не було, а той нещасний ветеран відтворював пережиту у 1967 році сцену з в'єтнамського бойовища.

Марива воєнних страхіть

В Америці, — читаємо в офіційних звідомленнях, — є тисячі колишніх вояків в'єтнамської війни, які лікувалися або ще й тепер лікуються у психіятричних шпиталях, щоби позбутися марив пережитих воєнних страхіть. Деякі з них невилікувально хворі. Найбільший відсоток злочинців та наркоманів рекрутується з-посеред колишніх вояків в'єтнамської війни. Видатковано на студії, щоб вивчити, як діє вплив пережитих страхіть на психіку дотичних осіб. Особливо жорстока в'єтнамська війна, ведена здебільша в джунґлії, залишила глибокі близни на психіці вояків-мужчин, але те саме стосується 7,500 жінок, які здебільша були сестрами-піклувальницями у фронтовій смузі В'єтнаму, Ляосу й Камбоджи. В ЗСА існує коло 90 центрів, у яких лікуються ветерани в'єтнамської війни, — на жаль ці центри мабуть зліквідують — у ході ощадностей, що їх переводить теперішній Уряд щоби зрівноважити державний бюджет, який виявляє щорічний дефіцит, що знецінив американську валюту та спричинив вбивчу інфляцію.

Це ніби аполітична людська проблема, яка проте стосується близько проблеми війни-миру, себто проблеми закордонної політики і проблеми духовного наставлення найширших верств народу. Противники теперішнього Уряду президента Реґена закидають Президентові головно призначення на державного секретаря генерала Александра Гейґа: це, мовляв, ,,мілітарист''. Таке твердити можуть тільки ті, які самі ніколи не служили у війську. Нема більших противників війни, як військові ветерани, які самі перевірили, що таке війна. Проте війна буває неминуча, невідхильна. Війна є одним із засобів політики, останнім засобом, коли вже вичерпаються усі мирові заходи поладнати конфлікт. Нехіть до війська, яка існувала однаково так і в Західній, як і Східній Україні перед вибухом Першої світової війни і під час Української Визвольної війни-революції, ця нехіть стала головною і найпершою причиною нашої проґри, що її відчуваємо по нинішній день. Війна є нещастям, але це невідхильне й обов'язкове нещастя, коли йдеться про оборону батьківщини, загроженої ворогом. Комуністи придумали гасло ,,краще бути червоним, як мертвим'' (,,беттер ред ден дед''), щоб послабити дух у вільних країнах світу, особливо в Західній Европі та Америці. На щастя, відповідальні за долю своїх народів державні мужі Заходу вміють розмежовувати демагогічну пропаганду від неписаних законів історії.

Тотальний відворот

Проблема актуальна на нинішній день. Слідство у справі атентату проти пре-

(Закінчення на стор. 3)

Анна Власенко-Бойцун

ІСТОРИЧНО-НАЦІОНАЛЬНІ МОТИВИ В ТВОРЧОСТІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

(4)

> Покажу, як ,,москаль віри не доймає'' від початку аж досі, як наші ,,не знали, кому прихилитись, а котрому царю'' і як не варт ,,нікоторому'' прихилятись. Спинюся на спілці запорожців з Булавиним та іншими бунтовщиками і виведу з того можливість спільности інтересів черні української з москалем, тільки з ,,чорним'' або ,,сірим'', та не з ,,білим''. Я можу виразити свій погляд на історію підмосковської України такою перифразою Маркса: ,,Ми гинули не тільки від клясового антагонізму, але й від недостачі його'' — хотілось би доказати сю тезу, та, звісно, се залежатиме від снаги.

Леся Українка так же само, як Тарас Шевченко дивилась на союз з Росією як на національну трагедію українського народу, про що вона дуже виразно висловлюється і в ,,Боярині'', і в листі до М.В.Кривинюка. Одначе це зовсім не спинило совєтського літературознавця Олега К. Бабишкіна, спеціяліста по творчості Лесі Українки й Ольги Кобилянської, та його російської партнерки Варвари Курашевої написати в їхній спільній праці ,,Леся Українка'' (1955), фальшиві твердження про погляди Лесі Українки на Переяславський договір. Вони пишуть: ,,Розглядаючи історію України, поетеса прославляє Богдана Хмельницького і возз'єднання України з Росією'', але про драматичну поему ,,Бояриня'', і про листування Лесі Українки з М.Б.Кривинюком, вони мовчать. Уже куди більше міг собі позволити згаданий вище російський критик Александер Дейч, який написав, що в ,,'Боярині' прозвучали чужі їй, (Лесі Українці) в основному, тони національ-лібералізму Драгоманова'', чим, очевидно, заперечив впливи марксизму.

Дейч, одначе, більш обережний як Бабушкін і до мотивів національної боротьби і критики Росії, що їх алегорично представила Леся Українка в драматичній поемі ,,Оргія'', і до антагонізмів між Україною і Москвою, тож зовсім не виявляє своєго становища до тих проблем.

А Леся Українка вже від 20-го року життя ставилась дуже критично до російської літератури та й тих українців, що захоплювались нею, про що вона писала М.П.Драгоманову з Відня 5-го березня 1891 року:

> Як я побачила тут у Відні російські газети, то мені за них ,,вчуже стыдно'' стало, а надто було жаль бідної російської публіки, що мусить такі ліберально-поступові газети читати, як, наприклад, ,,Новости''. Та вже тепер поміж нашою молодою громадою почалось таке ,, западничество'', що багато хто береться до французької, німецької, англійської та італьянської мови, аби могти читати чужу літературу. Се мене дуже тішить, а то ще недавно мені приходилося з тими самими людьми, що тепер учать чужі мови, змагатися за те, чи варто учитись чужій мові при такій чудовій літературі, як російська. Я надіюся, що, може, як більше знатимуть українці чужу літературу, то може, згине з нашої літератури отой невдалий дилетантизм, що так тепер панує в ній. Розвитку сього ,,западничества'' чимало помогли й Ви. (... хоч, може, і не знаючи о тім), бо вже не тільки один Арабажин Константин прихильні до Вас, а є нас більше, тільки що не всі мають спосібність виявити Вам ту прихильність, а публічно виявляти бояться. Тільки я чула не раз, як, при спорах про Ваші книжки та ідеї, молоді наші українці ставали за Вас проти старих і то часом досить гостро. В молодих київських громадках можна завжди спіткати Ваші нові книжки і почути багато мови про них. Наша громадка, так звана ,,література'' (невеличка але чесна), просила мене, щоб я, побачивши Вас, передала Вам заявлення щирої поваги і симпатії від неї, та запевнила Вас, що ми завжди стоятимем по Вашій стороні, не зважаючи на всю брехню та поклеп, який здіймається проти Вас між деякими ,,українофілами''. От, прийшлось до слова, то скажу Вам, що ми відкинули назву ,,українофіли'', а звемось просто українці, бо ми такими єсьмо окрім всякого ,,фільства''.

У драматичній поемі ,,Оргія'' поетеса рівнобіжно представляє три лінії конфлікту народного співця Антея: перша лінія — це конфлікт між Антеєм, а опортуністами — учнем Хілоном і різьбарем Федоном; друга — це конфлікт подружжя — Антея і Неріси; і третя — головний затяжний конфлікт між поневоленим і загарбником, тобто Антеєм і трьома представниками імперіялізму: Меценатом, Префектом і Прокуратором.

Перша лінія:

Хілон: Учителю, зоставшись при тобі,
я став би долею тобі подібний.
Антей: Чому ж та доля так тебе лякає?
Хіба вже я останній між співцями?
Хілон: Я не кажу — останній, але ж правда,
що ти в громаді не займаєш місця,
належного твоєму талану.
Антей: А ти ж якого маєш запобігти,
коли скінчиш ту школу Мецената?
Хілон: Я можу стати ретором в тій школі,
а згодом в академії де-небудь.
Або поїду в Рим. Там дуже добре
ведеться вихованцям Мецената...
Та поки що, то я тепер, ще учнем,
вступити можу в хор панегіристів
самого Мецената.
Антей: Ти? Ти вступиш
у хор панегіристів? В тую зграю
запроданців, злочинців проти хисту?
О, краще б ти навіки занімів,
позбувся рук, оглух, ніж так упасти!
І се був мій найкращий ученик!..

(Продовження буде)

Нав'язують...

(Продовження зі стор. 1)

антисеміти, з іншого боку, є також антисемітизм і серед українців.

Різниця лише в тому, що політичне керівництво української еміграції проєврейське, а політичне керівництво Ізраїля і, очевидно, здебільшого серед керівництва закордонних єврейських організацій — антиукраїнське.

Отже, з цього погляду можна сказати, що українці пішли далі від нас вперед, бо вони вже зрозуміли, принаймні бодай на рівні політичного керівництва, шкідливість оцих упереджень і всього негативного, а керівництво єврейського народу цього ще не зрозуміло.

Політичні інтереси — чому це важливо, на мій погляд. Я думаю, що нині політичні інтереси обох народів дуже близькі. Є багато точок, де ми маємо спільні інтереси. Радянський Союз це розуміє (якби так розуміли євреї, як це розуміють у Кремлі) і тому намагається не допустити до українсько-єврейської співпраці. Ми це бачимо в їх пресі, ми це бачимо в їхній пропаганді. Отже, принаймні з цього погляду, вже це мало б бути дороговказом, що нам треба робити не те, що їм подобається, а навпаки.

Тепер в Ізраїлі й у світі єврейський нарід потребує допомоги і підтримки найширших громадських кіл. І тут українці, не чекаючи нашого прихильного ставлення, уже багато зробили і, я думаю, зроблять ще більше. І ми просто не маємо права, — я вже не кажу про політичні інтереси, — просто не маємо морального права відповісти на це злом.

Я уважаю, що ми мусимо поширювати зв'язки у будь-якій галузі — в політичній, культурній, громадській, особисті зв'язки, взаємні відвідини тощо.

Але найголовніше — це зміна атмосфери в єврейському народі у ставленні до українців. Кількість упереджень, яка накопичилась, така велика, що треба просто бульдозером вичищати.

Історичне упередження, неправильне уявлення про історію обох народів, цілком невідомі українські постаті, які виступали за співпрацю з єврейським народом, цілком неправильне уявлення про керівництво Української Народної Республіки, яке було в 1917 до 1920 років (нібито це були антисеміти — нічого подібного!); цілком неправильне уявлення про те, хто робив погроми (вважаючи, що це нібито сам Петлюра, малощо не сам робив — нічого подібного!); цілком неправильне уявлення про рух УПА в Західній Україні, ніби це був антиєврейський рух — нічого подібного! Отже, можна було б тут півгодини перелічувати ті неправильні уявлення, які існують серед євреїв про українців.

Я думаю, що наше завдання, принаймні, одне з головних, — проводити пояснювальну роботу, щоб люди зрозуміли, принаймні у головних пунктах, справжній стан єврейсько-української історії.

Для цього треба було б видавати якийсь журнал, — в мене така думка — науковий журнал про історію єврейсько-українських взаємин і ширше — про історію російського імперіялізму і національно-визвольної боротьби народів в російській імперії. Допомогти організувати такий журнал, я думаю, — це була б одна із можливих допомог з боку української, а також єврейської громадськостей.

М. Куропась: Як ви думаєте, пане Клайнер, ми, українська громада в Америці та Канаді, могли б допомогти вам, жидам із України?

Клайнер: Тим, які в Ізраїлі?

М. Куропась: Так.

Клайнер: Поперше, ми не бачимо тут багато українців, які приїздять. Ми хотіли б, щоб приїздили українські науковці та виступали тут із лекціями, щоб приїздила українська молодь до кібуців, щоб приїздило більше туристів, щоб українські журналісти дописували до ізраїльської преси, щоб ми у своїй праці по роз'яснюванні українсько-єврейських взаємин не були самітними. Щоб люди бачили, що українці не мають рогів, щоб укладалися якісь нормальні контакти — наукові суспільні особисті.

(Продовження буде)

Примари...

(Продовження зі стор. 2)

зидента Регена ще не закінчене, але зразу же, негайно, насувається думка, що цей атентат стоїть у зв'язку з твердою лінією, що її прийняв президент Реґен супроти СССР і супроти комунізму, як такого. Тільки цілком невідповідальна людина може бажати собі третьої світової війни в сучасній атомовій добі. Проте нові люди, які у висліді останніх листопадових виборів опинилися при кермі американської великодержави, правильно зрозуміли, що американською проблемою число один є припинити похід московського агресивного імперіялізму, який осягнув неймовірні успіхи в Европі, Азії й Африці з вини байдужности, ігнорації, вигідництва чи легкодушности західнього вільного світу. І це справді чудо, що найширші кола американського суспільства відчули і зрозуміли, що так далі не може бути, — що не можна перетворювати Америку в „добродійну країну", ведучи її до економічної катастрофи, та що не можна продовжувати заперечування усіх тих етичних принципів, які формують патріотизм молодого покоління та є найбільшими вартостями у житті кожної окремої людини. Відворот від егоїстичного матеріялізму, відворот від персонального вигідництва, відворот від пацифізму, який бажає народові миру за всяку ціну, це процес, що його ми тепер переживаємо в Америці. Атентат на президента Реґена тільки скріпить цей процес, тільки відштовхне дальші кола, які все ще прихильні лібералізмові, що йде впарі із угодівством супроти найбільшого ворога Америки і всього вільного світу.

Примари пережитих воєнних страхіть — страшна річ. Але це неминуче зло. Бо краще бути мертвим, як червоним, краще боротися за збереження чи відновлення своєї державности і волі, як наражуватися на винищування мільйонів-мільйонів людей задля панування однієї жорстокої партії, яка не цурається винищувати мільйони людей, щоби закріпити свою владу. І тому треба привітати теперішній відворот американського народу від лібералізму, який потурав і проповідував політичне угодівство.

Відбулася демонстрація...

(Продовження зі стор. 1)

його намір, який вже здійснюється, внести в Конгресі резолюцію в користь Юрія Шухевича. Для ухвали такої резолюції буде потрібно 218 підписів інших конгресменів, і такі підписи сподівається конгресмен бачити під пропонованою ним резолюцією. Крім того він заохочуватиме своїх колег у Палаті Репрезентантів висилати листи в обороні Ю. Шухевича до різних совєтських лідерів. Він висловив також надію, що Адміністрація Регена буде твердо домагатися дотримування Гельсінкських угод совєтською стороною, особливо, коли йдеться про еміґрацію до ЗСА з СССР.

Поет і журналіст Святослав Караванський, який півтора роки тому вийшов на волю з тридцятирічного ув'язнення, прочитав написану ним заяву, в якій переказував трагічні факти з ув'язнення Шухевича і зробив висновок, що постійний терор, стосований владою СССР проти своєї ж людности, є головним засобом нелюдського уряду тримати в неволі все населення. Атмосфера терору, постійна й непослаблена, допомагає імперіялістичній російсько-совєтській державі слати своє населення на підбій світу, нещодавно в Афганістан, можливо далі в Польщу й Ель Сальвадор.

Д-р Ніна Караванська, хресна мати Шухевичого малого сина — також Романа, — розповіла кілька зворушливих епізодів про життя Шухевича і його родини, де кожний член її був переслідуваний, ув'язнений і нищений десятилітньою тюрмою. Доля ув'язнення не минула ні матері Юрія Шухевича, ні її сестри, і обидві каралися по десять років, а навіть служницю Шухевича заслали. На прикладі долі цієї родини Ніна Караванська з'ясувала долю цілої України, яку розпинають окупанти і свої перевертні.

Присутні репортери ставили питання. На запит кореспондента Радіо „Вільна Европа"— Радіо „Свобода", чи поновні арешти Шухевича були роблені на підставі фальшивих оскаржень, Караванський відповів, що ця загроза висить над кожним громадянином СССР. Польський запит стосувався конкретних заходів західніх урядів у обороні Шухевича, на що Б.Потапенко відповів, що, наприкла уряд Австралії формально виступив у оборону Шухевича і обіцяв йому притулок у своїй країні.

Були ще й інші питання, зокрема до конґресмена Ґріна, про високе мито на висилку пакунків до рідних в СССР. На це конгресмен сказав, що через закон Джексона-Ваніка Уряд не може переговорювати з урядом СССР в справі зменшення цих оплат. Організували прес-конференцію тус мівці: А.Прядка, М.Галатин, О.Ярема та інші.

ДЕМОНСТРАЦІЯ В ОБОРОНІ Ю. ШУХЕВИЧА

З вигуками „Звільніть Шухевича", „Звільнить Україну" і скандуванням подібних гасел і вимог, колона українських демонстрантів з численними транспарантами запрудила собою 67-му вулицю на сході Манґеттену, якраз один бльок від совєтської місії, в пообідніх годинах, у суботу, 28-го березня, вимагаючи від совєтських представників тут припинення колонізаторської політики в Україні і звільнення сина генерала Чупринки Юрія, який вже майже три декади перебуває в ув'язненні в СССР.

Демонстранти спалили совєтський прапор тут, біля місії, як з сорок нюйоркських поліціянтів мовчки приглядалися тьому своєрідному святкуванню дня народження Юрія Шухевича, що якраз народився 28-го березня 48 років тому, і з того вже майже 30 років є в'язнем сумління в СССР. Молодь далі виголошувала гасла, співала патріотичні пісні і на закінчення — „Не пора".

Демонстрацію влаштувало Товариство Української Студіюючої Молоді ім. М. Міхновського, і вона розпочалася великим і голосним вічем на площі Даґа Гамершолда під Об'єднаними Націями о 2-ій год. того пополудня. Цим закінчувано Тиждень Шухевича, який розпочався в понеділок, 23-го березня, різними акціями в його обороні.

Перед демонстрантами під будинком ОН виступили з промовами відомі дисиденти Святослав і Ніна Караванські з патріотичними закликами волі для України й українців проти колоніяльної, загарбницької політики Москви в Україні й нищення Москвою українців, культуротворців рідної землі. На вічу виступив також конґресмен — республіканський законодавець з Ню Йорку Білл Ґрін, який розпочав у Конгресі акцію за звільнення Ю.Шухевича. Виступили теж активісти ТУСМ Андрій Прятка і Михайло Галатин.

Демонстранти, переважно молодь, з увагою вислухали промовців, які нап'ятновували світовий тероризм совєтів у вільному світі і неключиме рабство в самому СССР, сучасній найбільшій тюрмі народів. Стоячи перед портретом-хоругвою Шухевича, конгресмен Б. Ґрін говорив про репресії в СССР проти в'язнів сумління і, показуючи на ОН, казав, що треба, щоб американці раз-у-раз пригадували державним мужам в Об'єднаних Націях про трагедію борців за людські й національні права в Совєтському Союзі, особливо тих, що терплять утиски ще й додаткові — брутальну русифікацію.

Виступ Караванського перекладав з української мови Борис Потапенко. Сам тридцятилітній в'язень Караванський краще від інших пояснив, що означає такий канібальський довгий засуд, і кликав присутню молодь до дії для звільнення Шухевича. Цей самий мотив звучав і в виступі д-р Ніни Караванської.

В емоційній промові Андрія Прятки, голови світового ТУСМ, демонстранти почули про деталі з життя Шухевича, про його гідну поставу перед совєтським судом, бо він не відрікся свого славного батька — героя, хоч таке відречення окупило б йому і його родині волю — звільнення з заслання.

Український Музей збирає „на писанку"

Ню Йорк, Н. Й. (Л. Д.). — Останніми роками українська писанка, народжена в далекій давнині, ожила в Америці і Канаді. В багатьох містах і містечках українці влаштовують виставки писанок і покази писання їх, писанки продаються в крамницях.

Український Музей в Ню Йорку уже вчетверте зустрічає весну виставкою українських писанок, кожного року різною. На цьогорічній виставці, відкритій 28-го березня, виставлено понад 300 писанок з музейної колекції, показаних групами, відповідно до зображених на писанках традиційних мотивів: християнських символів, безконечників, геометричних, тваринних і рослинних мотивів. З великим успіхом відбуваються покази і курси писання писанок.

Одночасно Управа Українського Музею згадує стару традицію „здому" — збирання дарунків „на писанку", і прохає тих, хто дістане від Музею Великоднє привітання, відгукнутися пожертвою для підтримки праці Музею. Фонди потрібні на дальшу розбудову Музею, збільшення колекцій, улаштування нових виставок.

ПОМЕРЛА БЛ.П. ЄВГЕНІЯ ХРАПЛИВА

Лондон, Канада. З Канади повідомляють, що там у четвер, 9-го квітня 1981 року померла бл.п. Євгенія Храплива, довголітня викладачка математики у гімназії сестер Василіянок у Львові, мати письменниці Лесі Храпливої-Щур і дружина Євгена Храпливого відомого в Україні економіста-кооператора.

Похорони були заповіджені на суботу, 11-го квітня. Покійна залишила в жалобі дочку Лесю і зятя.

ДО ЛОНДОНУ ЗОВСІМ НЕСПОДІВАНО ПРИБУВ король Йорданії Гуссейн. Негайно після прибуття він відбув довгу конференцію з прем'єром Великої Британії Марґарет Тачер. Теми розмови, ані її висліду не опубліковано, ані також не подано з них пресового бюлетеню. Король прибув до Лондону негайно після довших розмов з державним секретарем Александром Гейґом в Аммані, столиці Йорданії.

Замість квітів на могилу
сл. п. інж. Богдана-Дади Рака
складаємо 50.00 долярів
на ВИДАННЯ КНИГИ ПРО ГОЛОД В УКРАЇНІ
при ФКУ.
Юрій і Анна ЛОПАТИНСЬКІ

Центральне Об'єднання Буковинських Українців у ЗСА

ділиться сумною вісткою зі своїм Членством та Українським Громадянством, що 1-го квітня 1981 року, передчасно, відійшов у Вічність у м. Рочестері, ЗСА

св. п. Високопреосвященніший Владика

МИКОЛАЙ ДЕБРИН

Архиєпископ Торонта та східньої Канади, народжений у селянській сім'ї у 1903 р., у с. Чорногузи на Буковині.

ПОХОРОНИ відбулися 8-го квітня 1981 року у Торонто, Канада.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Родині Покійного Владики висловлюємо наші щирі співчуття.

УПРАВА

Українське Академічне Козацтво „Чорноморе", Філядельфія, ЗСА

ділиться сумною вісткою зі своїм Членством та Українським Громадянством, що 1-го квітня 1981 року, відійшов у Вічність у м. Рочестері, ЗСА, БАТЬКО А. К. „ЧОРНОМОРЕ"

св. п. Високопреосвященний Владика

МИКОЛАЙ ДЕБРИН

Архиєпископ Торонта та східньої Канади, народжений у селянській сім'ї, у 1903 р., у с. Чорногузи, на Буковині.

ПОХОРОНИ відбулися 8-го квітня 1981 р., Торонто, Канада.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

•

Родині Покійного Владики висловлюємо наші щирі співчуття.

СТАРШИНА

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Знайомими, що 25-го березня 1981 р., помер в Сиракюзах, Н. Й., на 76-му році життя,

наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО, ДІДО, БРАТ, ВУЙКО, ШВАҐЕР

бл. п.

ЯРОСЛАВ КОЛОДІЙ

Інж.-електрик, Іновроцлав.

ПАНАХИДА відбулася у п'ятницю, 27-го березня 1981 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Мацко в Сиракюзах, Н. Й.

ПОХОРОН відбувся 30-го березня 1981 р., о год. 10-ій ранку з похоронного заведення Музика і Син до собору св. Володимира і Ольги, а відтак на цвинтар св. о. Николая в Чікаґо, Ілл.

Важким горем прибиті:

дружина — АНГЕЛИНА
син — ОРЕСТ з дружиною АРЕТОЮ
внуки — ЛЕВ, АНДРІЙ, ЛЯРИСА
сестра — ЛЕСЯ з чоловіком БОГДАНОМ ДМИТРАКОМ з родиною
братова — ОЛЯ КОЛОДІЙ з родиною
шваґерка — ОЛЬГА КОЗАК
Ближча і дальша Родина в ЗСА, Европі, Україні

В П'ЯТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого та Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ та БРАТА

бл. п. д-ра МИРОНА НИЖАНКОВСЬКОГО

буде відправлена

СВЯТА ЛІТУРГІЯ і ПАНАХИДА
в четвер, 16 квітня 1981 р., о год. 8:30 рано в церкві св. Юрія Переможця в Ошаві, Канада

Просимо спом'янути Покійного в Ваших молитвах.

Дружина — ВОЛОДИМИРА
Донька — ЛІДІЯ з мужем і дітьми
Брат — ЗЕНОН

В ЧЕТВЕРТУ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

СЛ. П.

ІВАНА ЦАПАРЯ

буде відправлена

П А Д А Х И Д А
за спокій Його душі
в українській православній церкві св. апп. Петра і Павла у Милвил, Н. Дж.

Рідних і Знайомих просимо прилучитися до нас своїми молитвами в цей трагічний для нас Великодній Понеділок, 11-го квітня, чотири роки тому.

Дружина — ДАРІЯ
Дочка — ЗВЕНИСЛАВА КЛЕН з родиною
Сини — ОЛЕСЬ та ЛЮБОМИР з родинами
Брат — ПЕТРО з дружиною

ГЕНЕРАЛ ОМАР Н.БРЕДЛІ, герой Другої світової війни, останній з п'яти п'ятизіркових генералів американської армії, помер у Ню Йорку на 88-му році життя. Ген. Бредлі, який прибув до Ню Йорку, щоб взяти участь у парадному обіді місцевої станиці Асоціяції ветеранів американської армії, захворів і був перевезений до шпиталю св.Луки. Його супроводжали дружина і три військових. О годині 7:35 вечора ген. Бредлі помер. Про його смерть повідомив кореспондентів директор шпиталю д-р Стівен Линн, кажучи, що генерал помер на серцевий удар

Совєтські пропаґандисти...

(Продовження зі стор. 2)

Не сподобались Орленкові і дипломатичні місії українців у латино-американських країнах, бо вони, на думку совєтського пропаґандиста, мають за завдання підбити ціну Піночетові, Страснерові, чи колишньому диктаторові Сомозі. „Пов'язуючи свої визвольницькі пляни з махровою реакцією, українські буржуазні націоналісти, — каже Орленко, — орієнтується також і на маоїстів та сіоністів і постачають їм антирадянські матеріяли для використання. Менше того, — пише далі Орленко, — вони, тобто „українські буржуазні націоналісти" згодні навіть на китайського губернатора у Києві".

Немає сумніву, що зовнішньо-політична діяльність українських сил у вільному світі дуже дошкульна для комуно-московських імперіялістів, тому вони намагаються усіми силами представити вільних українців, як зрадників і вислужників чужих розвідчих служб, причепити їм тавро зради своєї батьківщини.

Крім того вони дуже бояться, щоб західні країни бува не змінили своєї політичної концепції і не стали підтримувати ідеї розвалу комуно-московської тюрми народів, защо також боряться українські патріоти поза кордонами України. Тому в них стільки злоби до людей які змагаються за чисту ідею, за свободу, незалежність і самостійність України.

Брава й овації...

(Продовження зі стор. 1)

скрипаль і Т. Гриньків — піяніст заграли сонату для скрипки і фортепіяну, Оп. 18, а-моль; 1. Алеґро, 2. Андантіно семпліче, музика В. Косенко. Як відомо, Г. Стрілець виступала на концертах філармоній у Сиракюзах, Рочестері, Ню Йорку та Ню Джерзі з Американською Симфонічною оркестрою та з Нюйоркським Ситі Балетом і Американською Балетною Театральною Оркестрою, як також вона була солісткою у торонтонській Українській Струнній Оркестрі під дириґуванням Івана Ковалева.

Після перерви, у другій частині концерту, виступив Павло Плішка-бас, соліст Метрополітальної опери в Ню Йорку. Співав він також в европейських операх, як у „Ля Скаля" в Італії, у Віденськім Опернім Театрі, та у Ковент Ґарден в Англії. Відомі є його платівки з таких опер, як: „Анна Болен", „І Пурітані" та „Норма", в яких він співає в головних ролях. Він теж радо виступає на українських імпрезах, а недавно випущено його платівку п. з. „Пісні з України". Цю платівку в „Американ Рекорд Ґайд" відзначено, як „дуже добру".

Виступивши на концерті, спочатку П. Плішка до акомпаньяменту Т. Гриньково відспівав італійські пісні: арію Нікалянти з опери „Лякме" Деліба, арію Банко з опери „Макбет" Верді, та арію з опери „Ернані", цього ж композитора. Згодом співак полонив публіку українськими піснями, такими, як: „Баляда про Довбуша", народний текст, обрібка Д. Задори, „Безмежнеє поле", музика М. Лисенка, слова І. Франка, „Чуєш брате мій" (Журавлі), музика Л. Лепкого, обрібка Л. Ревуцького, слова Б. Лепкого, „Минають дні", музика М. Лисенка, слова Тараса Шевченка. Особливо пісня „Чуєш брате мій", в яку співак вклав інтерпретацію української духовости, викликала сильне зворушення і подив. Завершуючи вокальні точки П. Плішка та А. Добрянський виступили в незвичайно гарно виконаному дуеті Карася і Султана з доданої дії до опери „Запорожець за Дунаєм" С. Гулака-Артемовського, музика С. Людкевича, лібретто Р. Купчинського. Після цієї точки, публіка повстала з місць і, здавалося, на залі не втишиться від оплесків і вигуків браво!

У цій же частині програми виступив також Т. Гриньків, блискучо виконавши „Великі варіяції на українську тему, фіс-моль" Н. Нижанківського.

Прийшов фінал концерту: публіка повставши з місць — оплесками і голосними окликами — браво! виявляла свій подив і признання виконавцям, які кількакратно виходили на сцену.

Закриваючи програму цієї імпрези, д-р Б. Цимбалістий ще раз висловив подяку від імені Управи УМ артистам, як також подякував Українському Народному Союзові, представником якого на цьому концерті була касир УНС мгр Уляна Дячук із своїм чоловіком Володимиром, за щедрий дар в сумі 500 долярів, що його ця установа склала вже четвертий раз з черги, цим самим виявивши зрозуміння для цілей Музею.

Потім, в год. 5:30 вечора, у цьому ж будинку в залі Філіп Прайс Меморіял Ландж, відбулася Товариська Зустріч виконавців із публікою. Під час розмов із батьками П. Плішки, можна було почути про їхнє вдоволення з цього приводу, що їхній син увійшов в українське довкілля та виступає на українських імпрезах, а поміж ними на останньому концерті на цілі Музею. Можна було теж завважити, що українська справа близька батькам П. Плішки, бо вони кожним словом виказували зацікавлення українськими проблемами в Америці.

У розмовах поміж собою гості на цій Зустрічі висловлювали велике вдоволення з ролі, що її відіграв А. Добрянський, оформивши ввесь концерт, як теж давали признання Т. Гринькову, який у цю імпрезу вклав серйозну працю, бож був не тільки солістом, але й акомпаньятором усіх точок програми. Велику увагу присутніх на цьому прийнятті полонила Г. Стрілець своєю скромністю і привітливістю, не зважаючи на це, що вона вже ввійшла на небозвід мистецького світу. Всі присутні висловлювали артистам свій подив за їхнє виконання відчуваючи приємну атмосферу, яка царила на цій Зустрічі і яка була милим завершенням концерту.

Можна сказати, що заміри комітету УМ зібрати фонди на Музей були успішні, тож гості цього прийняття передали свої бажання Фінансовій комісії при Управі УМ, щоб вона і в майбутньому продовжувала свою працю для розвою Музею.

Новий український адвокат в Каліфорнії

Молодий український адвокат, Андрій Сороківський, син д-ра Всеволода і д-р Надії Сороківських, який закінчив правничі студії у Каліфорнійському університеті зі ступенем доктора в 1979 році, недавно став членом Каліфорнійської правничої асоціяції і здобув право на правничу практику у тому стейті.

Адвокат Андрій Сороківський

А.Сороківський — член 293-го Відділу УНСоюзу.

Н.Н.

Під сучасну пору Андрій Сороківський працює редактором у правничому видавництві „Меттю Бендер", що є одним із найбільших правничих видавництв в Америці.

Андрій народився в 1950 році в Гартфорді, Конн., але ранню молодість провів в Сан Франсиско, де його батьки ведуть лікарські практики. Він закінчив студії у ділянці історії і порівняльної літератури в Каліфорнійському університеті в Берклі з відзначенням „Фай Бета Каппа." Андрій доповнив свої студії ступенем маґістра у ділянці реґіональних студій на Гарвардському університеті, де був стипендистом і співробітником Українського Дослідчого Інституту в Гарварді в 1979 році.

В 1971 і 1973 рр. він брав курси в Інтерколеґіяльному Центрі для Клясичних Студій в Римі та в Українському Вільному Університеті в Мюнхені. В 1979 році здобув ступінь доктора в Каліфорнійському університеті в Гейстінґсі. Під час правничих студій Андрій був головним редактором університетського журналу міжнародного і порівняльного права.

А.Сороківський глибоко зацікавлений долею українського народу в Совєтському Союзі і в тій справі написав кілька фахових правничих статтей, які були поміщені в різних престижевих американських журналах. Його статті про Юрія Шухевича і про правника Лева Лук'яненка надруковані в американському правничому журналі „Баррістер", а його більша правнича розвідка про „Національну політику в совєтській конституції" появилася в осінньому числі „Українського Квартальника". Інші його статті були видруковані в „Ревенсії" (Гарвард), і „Студент-Правник".

А.Сороківський володіє добре українською мовою та розмовляє вільно по-французьки і по-еспанськи. Він бере активну участь у різних українських організаціях у Каліфорнії.

ЗУСТРІЧ ТОВАРИСТВА „БОЙКІВЩИНА"

Ню Йорк, Н.Й. — В неділю, 12-го квітня ц.р., о год. 1:30 по полудні тут, в залі Українського Спортового Клюбу при 122 Друга авеню, відбудеться зустріч Товариства „Бойківщина" — відділ „Маківка" з нагоди 5-ліття існування відділу. У програмі виступлять: проф. Василь Луців, амсамбль „Промінь" під керівництвом Богданни Волянської, солістка Оксана Харук, Павло Данилів з монологами, соліст-тенор Роман Комаринський, бойківські музики, керівник Осип Кі бала, та інші. Після офіційної програми — товариська зустріч при буфеті в заряді пань. Вступ — чотири доляри від особи.